

מהמט טורקיה 1999 (מתוך סיכום אירועים של סיגל)

הגעתי לישראל בשנת 1998 בצורה חוקית בכדי לעבוד בבניין. יצרתי קשר באיסטנבול עם חברת אילמזלר, העובדת בשיתוף עם חברת משהב הישראלית אשר סיפקה לי את הוויזה. בטורקיה חתמתי על חוזה וסיכום שארוויה \$650 בחודש, אך לא נתנו לי העתק או איפשרו לי לקרוא אותו לפני כן. כשהגעתי לישראל ביקשתי לקבל את החוזה אך החברה סירבה לי. לא רק זאת, הם לקחו לי את דרכוני לצורך הנפקת הוויזה ושמרו אותו אצלם. כשביקשתי את דרכוני בחזרה הם איימו עליי שיחזירו אותי לטורקיה אם אמשיך להתעקש.

התחלתי לעבוד באשדוד, לא דמיינתי לעצמי שהתנאים יהיו כאלה. ישנו באתר הבנייה עצמו על מיטות קומותיים, 8 עובדים בקרוון בגודל 25 מטר. היו רק שני חדרי שירותים ושלוש מקלחות שדה לכל 50 העובדים. עבדתי קשה, עשר שעות לפחות בכל יום במשך ששה ימים בשבוע. לא היה לי מושג כמה כסף אני מרוויח כי החברה הייתה שולחת את המשכורת ישירות לחשבון הבנק שלי בטורקיה ולא סיפקה כל תלוש משכורת, כרטיס נוכחות או מסמך אחר שמעיד על עבודתי. לאחר שלושה חודשים החלטתי לבדוק אם הכסף אכן הגיע ואז גיליתי שמקום \$650 שהובטחו לי, השכר החודשי עמד על \$500.

מאשדוד העבירו אותי שלוש פעמים בין חברות שונות, על אף שהדבר לא חוקי מאחר שהוויזה שלי היא מטעם חברת משהב. אם פקחי משרד העבודה היו מבקרים באתר הבנייה הם היו יכולים לעצור ולגרש אותי בטענה שהפרתי את תנאי ויזת העבודה שלי, בעוד שום אחריות לא הייתה מוטלת על חברת אילמזלר.

כך היה במשך חצי שנה. כשבדקתי את חשבון הבנק שלי בשנית, ראיתי שלאחר שלושה חודשי העבודה הראשונים חדלו לשלם לי ושמשכורת נותרה בידי חברת אילמזלר. פניתי לאחראים ודרשתי את שכרי אך הם דחו אותי שוב ושוב. לא הגעתי לישראל בכדי לעבוד בחינם לכן דרשתי מהחברה לשוב לטורקיה אך מסתבר שעלות החזרה המוקדמת היא 700 ש"ח נוספים, סכום שלא יכולתי להרשות לעצמי.

החלטתי לפנות לגורמים משפטיים, ובעזרתו של עו"ד דובר טורקית דרשתי את שכרי שוב. בתגובה, כשהזרתי לאתר הבנייה, ראיתי שכל חפצי הושלכו החוצה ונציג החברה אמר לי לא לחזור יותר. נאלצתי לישון במשך שלושה לילות בבניין נטוש עד שאיתר אותי חבר טורקי שהכרתי ואיפשר לי להתגורר איתו.

בעקבות פנייתי המשפטית, הזדקקתי לתמיכה ואספתי חמישה עובדים נוספים ששכרם נגזל בכדי שנגיש תביעה מרוכזת נגד אילמזלר. אחד אחד הם החלו להיעלם. קרוב משפחתי שהיה שותף לתביעה "הועבר" לאתר בניין אחר, אך כאשר ניסו לברר פרטים אודות מקום הימצאו והתקשרו לאתר המנהל ניתק את הטלפון. לאחר מספר פעמים נאמר שהוא חזר לטורקיה לחופשה ושאוּלֵי לא יחזור. משפחתי אמרה לי שהוא מעולם לא הגיע הביתה ועובד אחר דיווח שלמעשה הוא כלל לא הובל לשדה התעופה. עובד נוסף, בשונה מקרוב משפחתי, גורש והועלה בניגוד לרצונו בכוח למטוס, אך כשנחת בשלום באיסטנבול שולם לו שכרו בניכוי הוצאות הטיסה.

נציגי חברת אילמזלר ניסו להסית נגדי ולהפחיד את שאר העובדים. הם אמרו שאם מישו יתלונן על הלנת שכרו "יקרו להם דברים רעים" והתקשרו באיומים למשפחות העובדים. לאחר שמנהל העבודה שלי מטעם אילמזלר, שגם רצה להצטרף לתביעה, סירב לשקר ולומר שאיננו מכיר אותי כפי שהורו לו, גם הוא גורש על אף שהיה בדרגה גבוהה יותר. הוא לא רצה לעזוב והיה אובד עצות, וכאשר הומלץ לו ע"י ארגון קו לעובד לא להעלות לטיסה ולברוח משדה התעופה הוא אמר שאין זה אפשרי שכן לאילמזלר קשר עם שוטר בדימוס בשם גיל המקבל את העובדים בשדה התעופה, נכנס עמם ונשאר עד שמוּדא את עלייתם למטוס.